

Ekrem sıfatı ve ilmin ilişkisi

Ey nefsim... Kur'ân'ın kainatı sarsan o ilk **“Oku!”** emrinden hemen sonra gelen gizli şefkate, o derin sırda bir bak. Rabbinin sonsuz keremi, sana ilim vermesiyle tecelli ediyor. Bu, ezelî ve ebedî olanın kuluna en zarif en büyük ikramıdır.

اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۚ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۚ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ

“Oku! Senin Rabbin en kerem sahibidir. O, kalemle öğretendir. İnsana bilmediğini öğretti.” (Alak, 96/3-5)

Usûl-ü fıkıhta bir kaide vardır: **Bir hüküm bir vasfa bağlanmışsa, o vasf o hükmün illetidir.** Burada da “öğretmek” fiili, Allah'ın **“Ekrem”** oluşuna bağlanmıştır.

Yani sanki şöyle denilmektedir: “Ben Ekrem'im... ve bunun en büyük delili, size ilim öğretmemdir.”

Ey nefsim... Eğer ilim, yaratılan bütün nimetlerin fevkinde, hepsinden daha üstün ve mukaddes olmasaydı; Allah onu kendi kereminin, kendi büyüklüğünün delili olarak zikreder miydi?

Düşün ki cihanın en ulu sultanı, sana alelade bir hediye vermiyor; hazinesinin en nadide, en kıymetli parçasını senin ellerine bırakıyor. İşte Cenâb-ı Hak da sana, meleklerin dahi önünde eğildiği o en yüce nimeti, yani **ilmi** bahşetti.

Unutma: İlim, bu dünyada sana verilenler içinde en şerefli, en mukaddes olanıdır. Kalbine bırakılan ilâhî bir emanettir.

Ey bedbaht nefsim... Sana emanet edilen bu ilim, satırlarda kalacak sıradan bir bilgi değildir. O, ötelerden sana uzatılmış bir kurtuluş ipi, Rabbinin sana hususi bir teveccühü ve ikramıdır.

Peki, sen bu eşsiz ikrama ne yapıyorsun?

Gözünün nuru olması gereken o hakikati sırtında taşınan ağır bir yük, saklanan soğuk bir kibir mi kılıyorsun? Yoksa onu kalbine indirip bir kandil gibi yakıyor musun?

Söyle ey nefsim; sana uzatılan bu ilâhî ikramı kuru bir yük mü ediniyorsun, yoksa ebedî bir vuslata vesile mi?